

ใช้ชีวิตง่าย ๆ ก็สบายใจเหมือนกันนะ

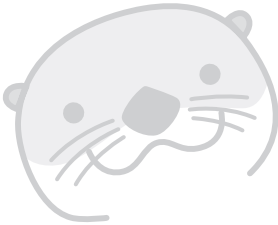
저는 측면이 좀 더 낫습니다만

ฮาวัน

เรื่องและภาพ

ตรองสิริ ทองคำใส

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

การอ่านหนังสือเหมือนได้ฟังเรื่องราวของอีกฝ่าย
ส่วนบรรดาความคิดผู้ตอบสนองต่อสิ่งที่อ่านก็คือคำพูดได้ตอบของเรา

— ฮาวัน

หนังสือคุณภาพ
โดยอนริบกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เคยไหมเวลาที่ชอบอะไร รู้สึกอะไร แต่ไม่กล้าแสดงออกไป เพราะกลัวว่าสิ่งที่เราคิดนั้นมันอาจผิด หรือแตกต่างจากคนอื่น จนสุดท้ายก็ได้ในสิ่งที่ไม่ต้องการมาแทน เกิดเป็นคำถามในใจว่า แท้จริงแล้วเราแคร์ใครมากกว่ากันนะ ตัวเองหรือว่าคนอื่น...

จริงๆ แล้วสิ่งที่แตกต่างอาจไม่ใช่สิ่งที่ผิด หากเป็นความกังวลใจของเราเองหรือเปล่า ที่ทำให้มันดูเป็นเรื่องที่ไม่สมควร เราเกรงใจและยอมให้คนอื่นได้เสมอ ฉะนั้น ถึงเวลาแล้วที่ต้องยอมให้หัวใจเรามีความสุขอย่างอิสระเสียที

ในขณะที่อ่านหนังสือเล่มนี้ เหมือนกับได้ทบทวนตัวเองไปด้วย ว่าเราใจดีกับตัวเองบ้างไหม เปิดโอกาสให้กับตัวเองมากแค่ไหน และเรายังใช้ชีวิตยากเกินไปหรือเปล่า โลกใบนี้ต่างมีหลายมุม หลายด้านให้เราเลือกมอง ขอให้เลือกมองแค่มุมที่เราเพลินใจจะมอง และไม่เดือดร้อนใครก็พอ

สารบัญ

บทนำ ถึงมุมหน้าตรงจะแย่ แต่ยังมีมุมข้างที่เข้าท่า.....	1
ค้นพบด้านข้างเสียใหม่	6
สง่างามอย่างเจียบจั้น	10
เก่งก็ไม่ง่่ง ยังจะมัน	16
ทำไมถึงมีปมด้อย	22
มิกน้อยแล้วใจ	28
เบียร์สีกแก้ว	35
พักใจในบ้าน	40
ชีวิตที่ไร้แพ้นะ	44
คนนอก	49
ที่ต่ำที่สูง	53
จิตใจของผู้ใหญ่	56
ชุดวันนี้	62

ตัวเอกของชีวิต	66
สารพันสิ่งที่คั่นสนอง	70
กติกาของเกม	73
แม่ไร้แผนรับมือ	78
ความสุขนั้น เชิญบริการตนเอง	83
ถึงเวลาโกนหนวด	91
คันพบรสนิยม	98
เวลากาแฟ	102
ผมก็มีงานอดิเรก	106
การอยู่ร่วมกับสัตว์ร้าย	110
เว้นระยะ	114
ไม่มีที่ให้ไถ่ถอน	119

คืนที่ก็เป็นแบบนี้กันได้	126
พลังของผมคือทำอาหาร	129
สิ่งต่างๆ ที่ยิ่งปิด ยิ่งขยาย	135
เรื่องสั้นแต่ยาว	139
ทักษะประนีประนอม	145
รสชาติของการทำครัวๆ	151
คิดจะเขียนอะไรก็ได้	156
ฉันเป็นใคร ที่นี้ที่ไหน	161
ถึงแข็งตายก็จะใส่เสื้อโค้ต	169
ชีวิตแสนพิเศษ	175
เงื่อนไขของความสุข	181
วันศุกร์ธรรมดา	186

ช่วงเวลาแห่งผู้รู้ 191

คำสอนของแม่ 196

ทุกอย่างล้วนเปลี่ยนแปลง 201

หนังสือที่รู้จัก 206

ขอมินิมีลไว้ก่อน 212

ห้องส่วนตัว 217

เกี่ยวกับผู้เขียน 223

บทนำ

ถึงมุมหน้าตรงจะแย่ แต่ยังมีมุมข้างที่เข้าท่า

คนอื่น ๆ คิดเห็นอย่างไรกับหนังสือของผมนะ ผมค้น
ชื่อหนังสือความเรียงเล่มแรกของตัวเองทุกวันหลังตีพิมพ์ ซึ่ง
มันช่างน่ามหัศจรรย์และน่าซึ่งใจ นี่กว่าคงล้มเหลวไม่เป็นท่า
ใครเล่าจะคาดคิดว่ามีหลายคนนิยมชมชอบ

แน่นอนว่ายังมีแต่คำชื่นชม คำด่าก็มีเช่นกัน ถ้าให้มัด
รวมคำตำหนิงานเขียนผม เห็นจะย่อความได้ประมาณว่า “คือ
การหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองของคนชั่วแพ้สุดท้าย” อายุปูนั้น
ถ้าไม่มีสิ่งสำเร็จเป็นขึ้นเป็นอัน ก็ควรหาทางพยายามเพิ่ม
ดันจิบเปียร์สบายอุรา พร่ำพรรณนาถึงความสุขอยู่ได้...
ประมาณนี้ คำตำหนิไม่น่ายินดีก็จริง แต่เพราะไม่ผิดเสีย
ทีเดียว ผมเลยเถียงไม่ออก ขณะอ่านรีวิวด้วยใจห่อเหี่ยว
จู่ๆ ก็ตระหนักถึงความจริงหนึ่งที่เคยไม่รู้ นั่นคือผมมีความ
สามารถด้าน ‘หาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง’ เยอะพอควร หาก
อ้างอิงตามคำวิจารณ์ ผมก็หาเงินจากหนังสือที่เขียนแบบ
หาเหตุผลเข้าข้างตัวเองได้ไม่ใช่หรือนี่ นี่ต้องเป็นความสามารถ
แน่ ๆ ความสามารถที่ล้มลุกคลุกคลานค้นหามาตั้งนาน
ได้เจอแล้ว ยะฮู้! คิดแล้วผมจึงตกลงใจใช้ความสามารถที่ว่า
เขียนงานชิ้นนี้

เมื่อก่อนที่เกาหลีใต้เคยมีประเด็นร้อนแรงเรื่องการ
จัดเกรดคนของบริษัทจัดหาคู่เพื่อการแต่งงานแห่งหนึ่ง บริษัท
ดังกล่าวแบ่งเกรดสมาชิกโดยพิจารณาจากปัจจัยด้านต่าง ๆ
ร่วมกัน เช่น รูปร่างหน้าตา ประวัติการศึกษา ฐานะ
ครอบครัว อาชีพ ฐานะการเงิน ฯลฯ คนเราไม่ใช่เนื้อวัว
สักหน่อย แต่เล่นจัดเกรดให้เนียนะ ชี...แต่ก็ชักสงสัยอะ
ผมละจัดอยู่เกรดไหน

อา ไม่น่าอยากรู้เลย ใครที่นึกอยากรหาเกรดตัวเอง
จากอินเทอร์เน็ต ขอแนะนำว่าอย่าดีกว่า เพราะรู้แล้วต้อง
หดหู่นั่นเอง กรณีผม อย่างว่าจะติดแค่เกรดต่ำสุด ผมเป็น
'มนุษย์ไร้เกรด' เลยด้วยซ้ำ เล่นเอาสะเทือนใจหนัก ผมเดา
ไว้แค่ว่าเกรดผมคงไม่สูง นึกไม่ถึงว่าจะแย่กว่าที่คิด จริงอยู่
วันหน้าคงไม่มีเหตุให้สมัครสมาชิกบริษัทจัดหาคู่แต่งงาน
อยู่แล้ว จะให้ทำمينเชยเรื่องเกรดนี้ก็ได้อะ แต่จะอธิบายอย่างไร
ดีล่ะ รู้สึกเหมือนได้ไปคะแนนแห่งชีวิตที่บอกว่าผมสอบตก
แถมความจริงว่าผมห่างชั้นจากการมีเส้นหึงดูตเพศตรงข้าม
ก็ยิ่งทำให้หดหู่นัก แม้ที่ผ่านมาจะพอรู้ตัว แต่แบบนี้คือ
ดีแม่ให้เห็นชัด ๆ เลยนี่หว่าว่าจริง ๆ ไม่ใช่ผมไม่แต่งงาน แต่
ไม่มีปัญญาแต่งงานหาก ฮีย! มีชีวิตอยู่ทำไมเนี่ย

ถึงอย่างนั้นผมก็ยังชีวิตซึ่งก็น่าอภิมรณมากเสียด้วย
ที่ทำได้ก็ต้องขอบคุณเจ้าการหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองนี่ละ
หากขาดการหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง ผมคงสิ้นลมมานานแล้ว
หรือต่อให้ยังอยู่ ก็คงมีชีวิตแค้น ๆ เพราะตายไม่ได้ การมอง
ชีวิตด้วยสายตาเป็นกลางอย่างเดียวคงเกินทานทน ดีไม่ดี

ใจที่มีแต่ท้อแท้สิ้นหวังคงทำให้เราใช้ชีวิตโดยเอาแต่ดวงเดหัว
มามายทุกวัน หรือไม่ก็กีดพันหาทางเลื่อนเกรดให้ตัวเอง
ซึ่งคงไม่สนุกแะงๆ ชีวิตมีหนเดียวแท้ๆ ให้ใช้ชีวิตด้วย
เจตนารมณ์แบบนั้นก็น่าเสียดายเกิน ไหนๆ แล้ว ผู้ใช้ชีวิตให้
สนุกเพลินใจคงดีกว่า แต่แน่นอนว่าจะเลือกไม่ใช้ชีวิตให้สนุก
ขอจมจ๋อมกับความรู้สึกฟายแพ้กีย่อมได้เช่นกัน ในเมื่อเป็น
สิทธิเสรีส่วนบุคคลที่จะเลือก

“เอาอีกละ หมอนี่พละมเรื่องความสุขอีกแล้ว”

บางคนคงค่อนข้าง การที่ผมประกาศจะใช้ชีวิตให้สุขใจ
โดยปราศจากสิ่งใดรับประกันคงทำให้เขาขุ่นใจ บางทีเขา
คงเชื่อว่าคนเกรดต่ำก็ควรใช้ชีวิตภายใต้ความทุกข์ระทม และ
ไม่อยากเห็นคนห่วยๆ อย่างผมใช้ชีวิตได้สำราญใจ ผมอยากบอก
คนที่คิดแบบนั้นว่า จั๊นขอให้คุณใช้ชีวิตแบบนั้นให้เต็มที่ไปเลย
อย่าหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองละ นิดเดียวก็ห้าม จงพินิจมอง
ชีวิตคุณตรงๆ ตามที่เป็น แล้วก็จะหมดอาลัยเสียเถอะ

การดันทุรังหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองคือทางลัดสู่หายนะ
แก่ชีวิต ทว่าการหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองระดับพอดีๆ จะเป็น
ผงฐุรสช่วยมอปรสกลมกล่อมแก่ชีวิตได้อีกหน่อย เพราะการ
หาเหตุผลเข้าข้างตัวเองคือเกราะป้องกันสุดท้ายที่จะช่วยให้เรา
ใช้ชีวิตต่อโดยไม่ลั้มลงบนโลกความจริงแสนทุกข์ยาก และยังเป็น
กระจกเงาสะท้อนให้เห็นหลายด้านหลายแง่มุม แทนที่จะ
เห็นแค่ด้านเดียว ฉะนั้น อย่าใช้ชีวิตด้วยทัศนคติมองทุกสิ่ง

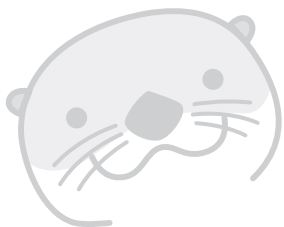
เป็นกลางมากเกินไป ลองอะลุ่มอล่วยเข้าข้างตัวเองกันสักหน่อย
ไม่แน่นะ ที่เราทุกขั้กันนักอาจเพราะเข้าข้างตัวเองไม่เป็นก็ได้

คำว่า 'เป็นกลาง' หมายถึง การมองด้วยสายตาบุคคล
ที่สามแทนสายตาของเรา การมองชีวิตอย่างเป็นกลางจึงเป็น
การพินิจด้วยมาตรฐานของคนอื่น จริงอยู่ มุมมองเป็นกลาง
นั้นจำเป็น ทว่าการติดกรอบมุมมองเป็นกลางย่อมมีโอกาสูง
ว่าเราจะอดใช้ชีวิตด้วยการเป็นตัวของตัวเองแล้วโอนเอน
ตามใครอื่น ชีวิตที่ปรับเข้าหามาตรฐานคนอื่นแทนที่จะใช้ตาม
ที่เราต้องการแท้จริง จะกลายเป็นชีวิตปลอมเปลือกคอยไล่
ตามชีวิตที่ใคร ๆ มองว่าเข้าที่ ผมใช้ชีวิตแบบนั้นมาพอแล้ว
จะดีกว่าไหมหากเราใช้ชีวิตในวันหน้าโดยยึดตนเองเป็นที่ตั้ง
ด้วยมุมมองและมาตรฐานของตน หาไม่แล้วเราคงเอาแต่ท้อใจ
และหัวน้ไขเพราะผลจัดเกรดของบริษัทจัดหาคู่แข่งหนึ่งซึ่งมิได้
สลักสำคัญในชีวิตเรา

จะว่าไปแล้ว ทั้งที่รีวิวนั่งส้อมผมเป็นด้านบวดยะกว่า
ด้านลบมาก ทว่าสิ่งที่หลงเหลือในใจกลับเป็นคำพูดแง่ลบ
คงเพราะวาจาเชิงบวกนุ่มนวลอ่อนโยน ส่วนวาจาเชิงลบนั้น
แหลมคมทิ่มแทง จึงฝากรอยแผลเอาไว้ได้ อีกทั้งคำพูดอัดแน่น
เจตนาร้ายกาจยังทรงอำนาจphan เจ้าของน้ำคำเพียงโพล่ง
พูดง่าย ๆ หากพลังของคำก็มีฤทธิ์พอจะสั่นคลอนและทำลาย
คนคนหนึ่ง ผมจึงเลิกอ่านพกรีวิวกับบทความ แล้วก็เลิก
ค้นชื้อหนังสือกับชื้อของผมแล้ว

แม้คำให้กำลังใจ ชื่นชม และเห็นชอบจะมีเยอะ แต่ที่
สะกดตาและฝังใจกลับมีแค่สิ่งใจร้าย ที่คนเราไม่อาจใช้ชีวิตได้
สุขใจ คงเกิดจากสาเหตุคล้ายกัน คือต่อให้มีสัญญาณกับ
หลักฐานเชิงบวกมากมาย คำวิจารณ์กับถ้อยคำแง่ลบก็ทำให้
หุตาเรามีดบอดอยู่ดี ความมีดมิดนั้นทรงพลัง ทำให้เราเผลอ
ใช้ชีวิตอย่างสิ้นหวังกันได้ง่าย ๆ

สิ่งที่เราจะทำจากนี้ต้องอาศัยความพยายามอย่างยิ่ง
ซึ่งก็คือการมองด้านบวกในชีวิตตนแล้วใช้ชีวิตให้รื่นรมย์ และ
ผมเชื่อว่าพวกเราจะทำเรื่องยากเช่นนั้นได้สำเร็จ

ทดลองอ่าน

ค้นพบด้านข้างเสียใหม่

คิดเรื่องไร้สาระอีกตามเคย

ในคาบเรียนสมัยมอดัน ครูเคยสั่งให้เราวาดหน้าเพื่อน
คนที่นั่งข้าง เป็นงานง่าย ๆ (?) แคหาเอกลักษณ์บนใบหน้า
ของแบบให้เจอ แล้ววาดให้เหมือนจนดูออกว่าคนในรูปคือใคร
เริ่ม! ลึนเสียงคำสั่งของครูศิลปะ เด็ก ๆ ก็หันหน้า
เข้าหากันและเริ่มลงมือวาดอีกฝ่าย ต่างคนต่างมุ่งมั่นจะวาด
เพื่อนให้เหมือนเป๊ะ ห้องเรียนเลยพลอยเงียบกริบ ทว่าความ
เงียบนั้นดำเนินได้ไม่นาน

“เฮ้ย ตาบอดหรือไง ฉันทาตาแบบนี้ที่ไหน”

เสียงบ่นกันดังกลัวหัวเราะดังจากตรงนั้นตรงนี้ ครัน
มองรอบ ๆ ก็ไม่เห็นสิ่งมีชีวิตปริศนาบนกระดานวาดเขียน
แต่ละแผ่น ผมซึ่งปกติค่อนข้างมั่นใจฝีมือวาดรูปก็ยังคง
ที่นั่งลำบาก วาดได้ไม่เท่าไรก็เห็นเค้าลางว่าจะเป็นงานยอดเยี่ยม
เสียแล้ว ครูศิลปะอมยิ้มคล้ายเดาไว้แล้ว โห่ จะไม่มีใคร
ในห้องเราทำภารกิจนี้สำเร็จจริงหรือ

“ว้าว! เหมือนเป๊ะเลย”

ตอนนั้นเองเกิดเสียงจอแจมุมหนึ่งของห้องเรียน ผม
รีบตามไปดู ก็ได้เห็นผลงานระดับพลิกวงการ แน่นอนว่า
มองออกทันทีว่าคนในรูปคือใคร แต่ถ้าแค่นั้นมีหรือจะกล้าใช้
คำว่าระดับพลิกวงการ รูปวาดชิ้นนั้นต่างจากรูปวาดชิ้นอื่น
อย่างสิ้นเชิง เพราะวาดแบบจากด้านข้าง ซึ่งก็เป็น ‘หน้า
หันข้าง’ ที่สมบูรณ์

อาจมีคนท้วงผมว่า แหม แค่นี้ก็เรียกเป็นระดับพลิก

วงการได้หรือ แต่ตอนนั้นผมซ็อกสุดๆ ว่าวาดแบบนี้ก็ได้เนี่ย!
ขณะที่ผมกับทุกคนคิดว่าต้องวาดหน้าตรงของแบบ มีเพื่อน
คนนั้นคนเดียวที่วาดหน้าหันข้าง คำสั่งมีแค่จงวาดให้เหมือน
ไม่ได้ตั้งเงื่อนไขว่าต้องวาดหน้าตรงเท่านั้นสักหน่อย แล้ว
ทำไมเราถึงเอาแต่คิดจะวาดหน้าตรงกันนะ

เล่นวาดหน้าหันข้าง ซี้โกงนี่นา!

จะคิดแบบนี้ก็เข้าใจได้ ถ้าสั่งให้วาดหน้าคน คน
ส่วนใหญ่คงเลือกวาดหน้าตรงแล้วเติมตา จมูก ปากจนครบ
ดูน่าจะเป็นวิธีที่ถูกต้อง แต่ว่านะ ใบหน้าหันข้างก็เป็น
ใบหน้าเหมือนกัน แล้วก็เห็นเอกลักษณ์บนเครื่องหน้าของ
คนคนนั้นซึ่งจะไม่เห็นจากมุมหน้าตรง แล้วจะเรียกเป็นวิธี
ที่ผิดได้อย่างไร

เพื่อนคนนั้นช่างเลือกได้ฉลาด อันที่จริงการวาดใบหน้า
หันตรงไม่ง่ายเลยในเชิงเทคนิค เพราะเราต้องวาดมิติของ
เครื่องหน้าให้เห็นได้จากกระดาดขราบเรียบ กลับกัน หาก
มองใบหน้าคนจากมุมหันข้าง จะเห็นเส้นโค้งเว้าของโครงหน้า
ชัดเจน ขอเพียงวาดเส้นกรอบหน้าไล่จากหน้าผาก จมูก และ
ปากให้ดี ลากแค่เส้นเดียวก็จับเอกลักษณ์ของคนที่เราวาด
ได้ง่ายๆ รวากับเพื่อนคนนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นประสิทธิภาพ
ของวิธีวาดนี้ เมื่อเขาวาดรูปคนหนึ่งเสร็จ ก็เริ่มวาดหน้าของ
เพื่อนคนอื่นด้วย เขาวาดหน้าหันข้างของเพื่อนอีกสามสี่คน
ได้เหมือนเป๊ะเสร็จในเวลารวดเร็ว อี้ย! จากวันนั้นผมเลย

มองมุมหันข้างเสียใหม่ ความคิดว่าหน้าตรงเป็นด้านที่จะเห็น
ใบหน้าของคนเราได้ชัดเจนที่สุดนั้น อาจเป็นอคติก็ได้

เรารู้จักใบหน้าคนคนนั้นได้ครบถ้วน จากด้านหน้าตรงเท่านั้นหรือ

หลังจากวันนั้นผมก็ติดนิสัยชอบแอบมองใบหน้าด้านข้าง
ของผู้คน แล้วก็รู้สึกพิลึกดีเมื่อมองมุมข้างเวลาพวกเขาจดจ่อ
กับบางสิ่งหรือใจลอย คนที่ผมเคยเจอนับครั้งไม่ถ้วนดูคล้าย
คนแปลกหน้า เขาใช้คนรู้จักของฉันจริงหรือไม่ หน้ามุมข้างเป็น
ใบหน้าต่างจากเดิมจนน่าสับสนว่าเป็นอีกใบหน้าหนึ่งหรือเป็น
ใบหน้าจริงๆ ของเขา (หรือเธอ) กันแน่ ความเศร้า เสน่ห์
ตลอดจนความลับบอกใครไม่ได้ที่ไม่เคยเห็นจากหน้าตรงทำให้
ผมทึ่ง เมื่อตระหนักความจริงที่แน่นอนอยู่แล้วว่าอีกฝ่ายมีแง่มุม
มากมายที่ผมไม่รู้จักร ด้วยเหตุผลเดียวกัน เราจึงไม่ควรตัดสิน
คนด้วยการมองเขาเพียงมุมเดียว ทั้งกับการมองคนอื่น และ
กับตัวเราเองด้วย

พูดถึงขนาดนี้คงมีคนถามว่า เป็นเพราะมุมหน้าตรงของ
นายไม่รอดหรือเปล่า ถึงได้เจื้อยแจ้วมุมหันข้างอยู่ได้ บิงโก!
หน้าตรงของผมมันๆ ผมก็อยากวาดหน้าตรงให้ดี แต่ไม่ค่อย
ได้ตั้งใจ หากมีโอกาสให้ได้วาดหน้าตัวเองก็คิดว่าจะลองวาดมุม
หันข้าง ให้เป็นใบหน้าสมกับเป็นผมอีกนิดและวาดได้สวย
ด้วยองศาต่างจากคนอื่น

สง่างามอย่างเจียบจัน

สิ่งสวยงามไม่เคยเรียกร้องความสนใจ
- ส่วนหนึ่งจากภาพยนตร์
เรื่อง ชีวิตพิศวงของวอลเตอร์ มิตตี้
(The Secret Life of Walter Mitty)

ผมได้รับโทรศัพท์จาก ‘ลุง’ ที่รู้จักสมัยเด็ก ความสัมพันธ์
ของเราออกจะซับซ้อน ผมขอข้าม ไม่อธิบายนะ เราต่างใช้ชีวิต
โดยไม่รู้จักข่าวคราวของกันเสียนาน รู้ตัวอีกทีผมก็กลายเป็น
หนุ่มใหญ่วัยสี่สิบ ส่วนลุงเป็นชายชราวัยแปดสิบ เขามีเรื่อง
อยากรู้เยอะ จึงร่ำถามยกใหญ่

“แต่งงานแล้วหรือ” (เปล่าครับ ยังไม่แต่ง...)

“ทำงานบริษัทอะไร” (ผมไม่ได้ทำงานบริษัทครับ...)

“นั่นทำมาหากินอะไร” (วาดภาพครับ...เอ๋ ก็พออยู่ได้เลี้ยง
ปากท้องได้ครับ)

“แล้วตอนนี้อาศัยอยู่ที่ไหน” (ผมอยู่เมืองอินซอนครับ...
เปล่าครับ ไม่ใช่บ้านตัวเอง ผมเช่ารายเดือน)

พอหมดคำถาม ลุงก็ถอนหายใจก่อนบอกว่า

“นึกว่าแกจะประสบความสำเร็จ...”

ผมเดาออกได้ง่ายเสียเลยว่าปลายประโยคที่จางหาย
มีนัยอย่างไร นึกว่าแกจะประสบความสำเร็จ แต่ที่ไหนได้
อุตสาหกรรมคาวีน่าผิดหวังจริง คงเป็นถ้อยคำประมาณนี้ อ้อ
อย่างนั้นหรือครับ ชีวิตผมล้มเหลวนี้เอง ขอบพระคุณที่แจ้ง
ให้ทราบนะครับ

ตามมาตรฐานของลุงซึ่งตอนนี้เป็นผู้สูงอายุ ชีวิตผมคือชีวิตที่ล้มเหลว ชีวิตที่ประสบความสำเร็จในความคิดของเขา หมายถึงชีวิตที่ได้ทำงานในองค์กรคุณภาพ เป็นที่น่าอิจฉาของใครๆ แต่งาน มีลูก และอาศัยอยู่ในบ้านที่ซื้อเป็นของตนเอง ชีวิตที่ผิดจากนั้นเท่ากับล้มเหลว เป็นการสรุปโดยไม่ลองถามถึงแง่มุมอื่นดูก่อนเลย

“อ่าๆๆ ผมนึกว่าตัวเองจะประสบความสำเร็จเหมือนกันครับ แต่ชีวิตไม่เป็นดังใจ เลยพังยับเยินเสียวละครับ”

แปลกดีที่ใจผมไม่หวนไหวเลย ถึงคนอื่นตัดสินชีวิตผมว่าล้มเหลว ก็ไม่ได้ทำให้ผมเป่แต่อย่างใด หากผมคล้อยตามความเห็นเขา คงใจเสียมากทีเดียว โชคดีที่ผมเห็นต่าง ก็ผมกำลังมีชีวิตดีใช้ได้อยู่นี่นา

ใช้เวลานานพอดูว่าคุณจะคิดแบบนี้ได้ คงไม่ถึงกับพูดได้ว่าผมเป็นไทจากสายตาคนอื่นอย่างสมบูรณ์ แต่ผมก็ไม่ค่อยใส่ใจแล้วว่าคนอื่นจะมองชีวิตผมเป็นอย่างไร จะให้ปะทะคารมต่อว่าอีกฝ่ายว่าทำเป็นรู้ดี หว่าชีวิตผมล้มเหลวได้ยังไง ชีวิตเขาละพิเศษแค่ไหน มันก็ทำได้อยู่หรอก แต่ขอไม่เปลืองแรงเปล่าแล้วกัน ปล่อยให้เขาเข้าใจตามชอบเลย ถ้าถามว่าไม่แคร์ใจเลยหรือ ก็แคร์ใจแล้วทำอะไรได้ละ เราควบคุมความคิดคนอื่นไม่ได้นี่นา คงรู้สึกดีแน่นอนหากเราเป็นที่ยอมรับจากใครๆ ทว่าความคาดหวังให้ตนเป็นที่ยอมรับ ย่อมก่อเกิดทุกข์ นี่แหละหนาสังขารมโลก คนเสียดายจะเป็น

ฝ่ายเสียเปรียบเสมอ คนกระหายการยอมรับจากคนอื่นนั้น มีโอกาสสูงว่าเขาจะหวั่นไหวเดินตามความเห็นอีกฝ่าย ขึ้น ถ้าคาดหวังการยอมรับของโลกละ ก็ต้องถูกโลกพัดเซไปมานั่นละ

ชีวิตนี้หาใช้ชีวิตที่ต้องมีการยอมรับจากคนอื่น ชีวิตเราคือของเรา มีเราที่เป็นใหญ่ ขอปฏิเสธการอยู่ในกำมือคนอื่นให้เขาจับแกว่งตามใจ ฉะนั้น วันนี้ผมก็ขอให้ผู้คนสบายใจเช่นเคยว่า ผมไม่ใช่คู่แข่งของท่าน เป็นเพียงมนุษย์จิตซัดหาติไม่ได้ จุดยืนนี้มีประโยชน์ (แต่ก็เป็นความจริงด้วย) ช่วยให้มีค่าอย่ามีใครระราน บางคนคิดว่าผมน่าสมเพชด้วยซ้ำ การเฝ้ามองความเข้าใจผิดที่ว่าก็แอบบันเทิงอยู่เหมือนกัน กลยุทธ์ของผมมีอยู่ว่า ทำให้คนอื่น ๆ ชะล่าใจไม่มายุ่งด้วย ผมจะได้เนียนใช้ชีวิตของผมให้รื่นรมย์

ผมเคยอิจฉาทุกครั้งที่เวลาเห็นชายวัยกลางคนนั่งเขียนงานท่าทางสบายอารมณ์ในร้านกาแฟช่วงกลางวันของวันธรรมดา เห็นคนแบบนี้ที่ไรผมก็สงสัย พวกเขาทำงานอะไรนะ คิดอะไรอย่างไรรู้ก็ต้องเป็นเศรษฐีผู้ไร้กังวลเรื่องเงินแน่ๆ ไม่งั้นใครจะมานั่งร้านกาแฟในเวลาแบบนี้ได้ ผมหวังว่าพออายุมากจะมีชีวิตประจำวันสบายๆ แบบเดียวกันบ้าง และแล้วผมในปัจจุบันก็เป็นแบบนี้ ถึงไม่ได้เป็นเศรษฐี แต่ก็ได้นั่งเหม่อมองทัศนียภาพนอกหน้าต่างพลางจิบกาแฟในร้านกาแฟเวลากลางวันของวันธรรมดา ฉะนั้นถ้าคุณเห็นผู้ชายแบบเดียวกับผมในร้านกาแฟละก็ ขออย่าเข้าใจผิดเสีย มีโอกาสสูงว่า

เขาคอนนั้นจะเป็นฟรีแลนซ์ขาดแคลนงาน เขาเป็นว่าถึงไม่ร่ำรวย แต่ก็พอกล่อมแกล่อมว่าสุดท้ายก็มีชีวิตประจำวันอย่างที่เคยไฝฝั้นละนะ จั๊นพูดได้ใหม่่ว่าประสบความสำเร็จระดับหนึ่งก็มาตรฐานความสำเร็จของคนเราแตกต่างกันนี่นา

งานที่ผมทำเยอะที่สุดช่วงนี้คือตอบเมลเพื่อปฏิเสธพอหนังสือผมเริ่มเป็นที่รู้จัก ก็มีหลายที่ส่งคำเชิญมา ซึ่งก็ไม่มีที่เกี่ยวกับงานวาดเลย เป็นคำเชิญให้ไปเป็นวิทยากรบรรยายเสียมากกว่า ผมไม่ได้เป็นนักพูด แล้วก็ไม่ค่อยชอบยืนต่อหน้าคนเยอะๆ ส่วนใหญ่ผมจึงปฏิเสธ เพราะไม่มีเรื่องให้พูด แค่นึกภาพตัวเองยืนไม้เหมือนแตกฉานทุกเรื่องต่อหน้าคนหมู่มากก็แหยงแล้ว ผมรู้จักตัวเองดี ขึ้นเห็นผู้คนที่ตั้งใจฟังผมเล่าพร้อมปรบไม้ปรบมือให้ ไ้คนอย่างผมคงยิ่งผยอง ผมไม่ขอเสียความสำรวมกับใจถ่อมตัวที่สู้สุดสัปดาห์เกลามาตั้งนานไปในพริบตาหรอกน้า

พูดตามตรงนะ มีหลายที่ติดต่อมาจนผมกลัว คนธรรมดาไม่น่าสนใจมาตลอดชีวิตจู้ๆ ดันเป็นที่สนใจ ก็เลยนึกกลัวแทนที่จะปลื้มใจ รู้สึกคล้ายบางสิ่งผิดที่ผิดทางชอบกล (ผมไม่ได้เก่งปานนั้น!) แล้วก็หวั่นไหว ใจดวงเดิมที่เฉยๆ แม้ใครดูแคลนดันหวั่นไหวพอเป็นเป้าสนใจของสาธารณชน นี่กระมังเขาถึงเล่าว่าสิ่งที่ทำให้นักเดินทางถอดเสื้อคลุมออกไม่ใช่ลมหนาว หากคือแสงอาทิตย์อบอุ่น¹

¹ จากนิทานอีสปเรื่อง *ลมกับพระอาทิตย์*

รู้ดีว่าทุกสิ่งคือฟองสบู่ อีกเดี๋ยวย่อมแตกสลายหายลับ แต่ผมก็อยากรู้สึกถึงความอบอุ่นต่อเรื่อย ๆ อยากให้หนังสือที่เขียนอยู่เป็นที่รัก ถึงปากบอกร้าง ๆ แต่หากความสนใจดังกล่าวหายไปก็คงเศร้า ผมอาจคาดหวัง ไม่สิ อาจกลายเป็นคนประเภทเรียกร้องและกระหายความสนใจโดยไม่รู้ตัว แล้วก็นั่นแหละมันคลอนต่อสิ่งเร้าของโลก โธ่ ไม่สง่างามเลย

ผมอยากใช้ชีวิตให้สง่างาม เหมือนเสือดาวหิมะแห่งหิมาลัยที่ไม่เคยเรียกร้องความสนใจ อยากมุ่งหน้าบนหนทางของผมอย่างสันโดษโดยไม่สะทกสะเทือนกับปฏิกิริยาของโลก อยากมีชีวิตประมาณว่า...เขียนได้ดี วาดได้สวย เป็นที่นิยมสุด ๆ แต่ตัวผมจริง ๆ ก็เฉย ๆ ไม่รับรู้ แต่ก็คงอยากนะ เอ้อ ก็มีแต่เรื่องให้หัวโนหวเหอะเกินนี้นา

เก่งก็ไม่เก่ง ยังจะมัน

ต้นตำรับเขียนงานด้วยเท้า!

ผมได้รับเมลฉบับหนึ่ง

เป็นเมลจากผู้ชายที่แนะนำตัวเองว่าเป็นพนักงานบริษัท ธรรมดาผู้โปรดปรานหนังสือกับงานเขียน เขาเล่าว่าเขาอ่าน หนังสือเดือนละสามเล่ม ก็พอเดาได้ เขาคงประทับใจหนังสือ ของผมมากจนนอนไม่หลับหากไม่ได้เขียนเมลหา กันะ มีคน ส่งเมลทำนองนี้มาให้ผมบ่อย ฮ่าๆ ลำบากใจจัง

ไม่ทราบคุณนักเขียนรู้จักประโยค “หนังสือคือ จิตวิญญาณแห่งยุคสมัย” หรือเปล่า ไม่นึกเลยายแสบใจ บ้างหรือที่ผลิตหนังสือคุณภาพต่ำเช่นนี้ออกมา ผม หวังว่าคุณจะยังมีสำนึกให้รู้สึกผิดต่อคนอื่นอีกมากที่เขา มีหัวใจดีลึกซึ้งกว่าคุณ คนที่เขาตระหนักถึงอำนาจภาพ แสงน้ำคำและรู้ซึ่งถึงคุณค่างานเขียนจนแค่จะจับปากกา จรดเขียนยังละอายใจด้วยซ้ำ (๗)

แม่เจ้า! อะไรกันนี้! เผลอใจอ่านอยู่ดี ๆ ถูกขัดเปรี้ยง เข้าไปด้วยหมัดเคาน์เตอร์¹ แรงใช่เล่น ผมเมาหมัดจนนั่งเหม่อ อยู่ยาวนานกว่าจะตั้งสติอ่านจนจบ ส่วนท้ายของเมลกำชับว่า จงอย่าเขียนหนังสือออกมาอีก เพราะผมห่างไกลจากมาตรฐาน ของนักเขียนแห่งสาธารณรัฐเกาหลีได้ ส่วนที่เขียนขอรับรองอย่าง จริงจังว่า “ขอความกรุณาด้วยครับ” นั้น รับรู้ได้ว่าเขารักงานเขียน ปานจะกลืน ประทับใจจนน้ำตาแทบร่วง...ชะที่ไหน เสียใจสิครับ

¹ Counterpunch เทคนิคการต่อยสวนในจังหวะที่คู่ต่อสู้โจมตี

งานเขียนผมเลวร้ายขนาดนั้นเชียวนะหรือ มันก็สนุกอยู่นะ (หัวเราะ)
ไม่สิ นี่ไม่ใช่เวลาหัวเราะ ผมเข้าใจเหลือเกิน

เราคงเคยรู้สึกกัน ๆ กับภาพยนตร์ที่คนอื่น ๆ พูดเสียง
เดียวกันว่าสนุก กลับกัน เรื่องที่เรารู้สึกสนุกสุด ๆ ก็อาจจัดขีด
สำหรับคนอื่นได้เช่นกัน รสนิยม มุมมอง และความคาดหวัง
ของคนเราล้วนแตกต่างกัน ต่อให้ดูให้เสียสิ่งเดียวกันทุกคน
ก็รู้สึกต่างกัน เป็นธรรมดาที่คำวิจารณ์ของคนที่อ่านหนังสือผม
จะเสียงแตก ย่อมมีคนที่มีปฏิกิริยาอย่างที่เราจะมา ปัญหาคือ
แม้สมองเข้าใจ ทว่าจิตใจกลับไม่เข้าใจด้วย ผมอดสอ
หกลบเสียงไม่อ่านรีวิวด่าแทบแยะ นี่ก็ไม่ถึงว่าจะมีคนส่งตรง
ให้ถึงบ้าน ทำไมเขาทำถึงขนาดนั้นะ อ้อ ความกระตือรือร้น
ที่เกินขอบเขตสินะ ทำใจให้เข้าใจยากซะมัด คนที่บอก
ตระหนักถึงอำนาจแห่งน้ำคำจนแค่จะจับปากกาจรดเขียน
ยังละอาย กลับลืมสิ้นความละอายเสียเองเมื่อใช้อำนาจ
เดียวกันนั้นทำร้ายจิตใจผู้อื่น

เราคงคิดว่าเมื่ออ่านเมลนี้ ผมคงหดหู่นานหลายวัน
หมดกะจิตกะใจ และไม่อาจเขียนได้อีก ซึ่งผมก็เขียนไม่ออก
จริง ๆ อยู่นาน รู้สึกเหมือนทุกสิ่งที่เขียนคือขยะ เขียน ๆ ลบ ๆ
สุดท้ายก็นึกละอายใจที่จะจับปากกาจนได้

นั่นสินะ นักวาดภาพจะเขียนหนังสือให้โดนด่าทำไม
ความจริงไม่ได้คิดจะเขียนเป็นเรื่องเป็นราวแบบนี้ตั้งแต่แรก
ตอนเริ่มงานความเรียงชิ้นแรก ผมมีแผนอื่นต่างจากตอนนี้

คือจะทำเป็น 'ความเรียงรูปภาพ' ใช้แค่รูปถ่ายทอด ไม่มีตัวอักษร โดยให้ภาพบรรจุแทนทั้งเสียงหัวเราะ ความประทับใจ ตลอดจนแพทอส² แห่งชีวิต ให้คุณประโยชน์ครบถ้วนแบบเดียวกับเครื่องดื่มโสมสกัด นี่คือแผนของผมซึ่งคิดว่า โหนๆ ได้ชื่อว่าการกินด้วยงานวาด แต่นั่นคงทำไหว แต่แล้วก็ โอ๊ะโอ! ลืมสนิทว่าตัวเองเป็นนักวาดภาพประกอบไร้ฝีมือ นักวาดเก่งๆ เขาถ่ายทอดทุกสิ่งที่ได้ด้วยภาพภาพเดียว ส่วนผมกลับเพิ่งรู้สึกว่าการความสามารถเมื่อลองทำต้นฉบับเป็นตอนๆ

ฉันเปลี่ยนเป็นใช้แผนสำรอง ถ้ารูปวาดอย่างเดียวไม่ไหวเติมประโยคอธิบายเพิ่มสั้นๆ ได้รูปละเป็นไง ประมาณว่าเป็นคำคมสั้นๆ บาดใจ อ่านแล้วตบเข้าขาด เอาแบบนี้แล้วกัน!

ทว่าการทำแบบนี้ไม่ง่ายเช่นกัน รูปวาดว่ากลุ้มแล้วจำนวนเขียนของผมยิ่งน่าสังเวชหนัก เพราะอยู่ในระดับที่ต้องอาศัยระบบตรวจคำสะกดผิด ไม่เกินจริงเลยหากจะกล่าวว่าเขียนด้วยภาษาระดับประถม แล้วฝีมือแค่นี้แหละหรือจะอาจหาญเขียนคำคม ทักษะการเขียนที่ไม่สมบูรณ์นี้ทำให้คำอธิบายข้อด้วยคำอธิบาย จนข้อความค่อยๆ ยาวเพื่อยแบบกล้าๆ กลัวๆ งานเขียนของผมเลยกลายเป็นเนื้อหาอธิบายรูปภาพอย่างละเอียดของนักวาดภาพประกอบที่ใช้งานวาดวัดกับใครเขาไม่ได้ มีหน้าซ้ำจำนวนยังวกวน คนรู้ความสามารถดีรรนหากินก็แบบนี้ละนะ เพราะฉันตลอดเวลาที่เขียนผมสนุกจริงๆ ความสนุกนั้นคงจะสื่อถึงกันได้ จึงมีคนเสนอขอตีพิมพ์ นี่เรา

² Pathos ความเข้าใจผู้อื่น หรือการสร้างการเชื่อมโยงทางอารมณ์ความรู้สึก เข้าถึงความรู้สึกนึกคิดเพื่อให้ผู้รับได้คล้อยตาม

ใช้ชีวิตยากเกินไปหรือเปล่าล่ะ แบบรูปเล่มก็เลยถือกำเนิด
บนโลก

คำโปรยของ *นี่เราใช้ชีวิตยากเกินไปหรือเปล่าล่ะ* ฉบับ
ภาษาเกาหลีคือ “ความเรียงการบรรลุของคนที่อ่อน” ผม
ใช้คำว่า ‘คนอ่อน’ ในความหมายถึงผู้ขาดคุณสมบัติ ผม
ไม่เคยเรียนการเขียนโดยเฉพาะ เป็นคนใช้ชีวิตตามยถากรรม
จึงไม่มีสิ่งพอให้เรียกว่าปรัชญาชีวิตได้เลย คำว่าอ่อนจึงเหมาะ
กับผมดีในแง่เขียนหนังสือโดยไม่ได้รับอนุญาต ไร้คุณสมบัติ
ขณะเดียวกันก็เป็นการหยอดลูกอ่อนทั้งหลาย ว่าผมไม่ใช่มือ
อาชีพ โปรดเมตตาเอ็นดูกันหน่อยนะครับ

แม้แต่ ณ ที่นี้ก็คงมีใครสักคนตรงไหนสักแห่งบนโลก
ที่ไม่กล้าเขียนเพราะละอายเกินกว่าจะจับปากกา ด้วยรู้สึก
ถึงน้ำหนักของน้ำคำ ผมไม่อยากเป็นแบบนั้น แล้วก็ตั้งใจว่า
จะไม่กดดันตัวเองมากเกินไป จะว่าทุ่มเทสุดความสามารถก็ยัง
ไม่ใช่ คงมีคนจูน ย้อนถามว่าเห็นงานเขียนเป็นเรื่องเล่น ๆ
หรือไง ผมเพียงอยากปฏิบัติต่องานเขียนด้วยจิตใจเบาสบาย
ที่สุด ลำพังเท่านั้นผมก็ทิ้งหัวตัวเองทุกคืนเพราะเขียนไม่ออกแล้ว
ถ้าต้องให้แบกลำบากความรับผิดชอบหนักอึ้ง งานเขียนคงหมด
สนุกจนทำให้ไม่อยากเขียนและเลิกเขียนในที่สุด ซึ่งผม
ไม่อยากเป็นแบบนั้นเลย

หนังสือคือจิตวิญญาณแห่งยุคสมัยก็จริง แต่ผมคิดว่า
ไม่จำเป็นต้องให้หนังสือทุกเล่มเป็นเช่นนั้น ตามความเห็นผม
หนังสือใกล้เคียงกับสื่อบันเทิง เราอ่านหนังสือให้สนุก (เป็น
เรื่องดีหากถึงขั้นรักหนังสือด้วย แต่อย่าให้ถึงขั้นบูชาเลย)

จะอ่านให้เพลิดเพลินได้ข้อคิดเตือนใจ ได้ลุ้นระทึกตื่นเต้น
หรือได้ความประทับใจที่สะท้อนอารมณ์ก็ตาม หาก
ปราศจากความสนุกแล้ว เหตุผลให้อ่านหนังสือนั้นก็...ไม่รู้สิ
ผมว่าไม่ค่อยมีนะ หนังสือควรมีหลากหลายเพื่อตอบสนอง
ความสนุกของผู้คนซึ่งมีรสนิยมแตกต่าง หนังสือจากนักเขียน
เจ้าของรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมก็เป็นสิ่งจำเป็น ทว่าเรื่อง
เล่าถึงความสนุกเรียบง่ายจากวินนี่เดอะพูห์ก็จำเป็นทัดเทียมกัน
ขึ้นตีพิมพ์เฉพาะหนังสือยิ่งใหญ่บรรจุจิตวิญญาณแห่งยุคสมัย
ลูกเดียว โลกเราคงขาดแคลนความสนุกยิ่งกว่าเดิม ไม่ได้หรรษา
หรือ หากได้เลือกสิ่งที่อย่ถูกปากของเราแต่ละคน ด้วย
ความหมายเดียวกันนี้ ผมจึงคิดว่าอาหารถูกสุขภาพจำเป็น
ต่อร่างกาย ขณะเดียวกัน อาหารปรุงรสจัดจ้านดีต่อใจก็จำเป็น
เหมือนกัน หากพิจารณาด้วยมุมมองของความหลากหลาย
ก็ควรมีคนเขียนเรื่องไร้สาระอย่างผมบ้างไม่ใช่หรือ แบบนี้ก็น่า
จะเป็นจิตวิญญาณแห่งยุคสมัยด้วยเช่นกัน พอได้ข้อสรุป
ประมาณนี้ ผมก็ขอจับปากกาอีกครั้ง

ผมไม่เคยคิดจะเขียนเอาชนะใคร จะว่าอยากได้รับคำชม
ว่าเขียนเก่งก็ยังไม่ใช่อะไรใหญ่ ผมเพียงสนุกกับการเขียน โดยหวัง
ว่าผู้ที่ได้อ่านจะเพลิดเพลินบ้างสักนิดก็ยังดี นี่ละหนทาง
ของคนเถื่อนที่ว่า ผมก็เป็นนักเขียนเถื่อนๆ นี่ละ